

אני מוכן להיפגש עם המלך חוסיין בירושלים או בעמאן, הכריו השבוע לוי אשכול.

אני רואה כל טעם לפגישה עם מר אשכול, השליח המלך חוסיין עוד באותו ערב, כשנשאל עלידי עיתונאים. המלך משר לב כיום לגמרי במערך המצרי, וכלל לא ייתכן שלום נפרד בינו לבין ישראל.

כדי לאשר זאת, התלקח הגבול הירדני השבוע לכל אורכו, כאשר התקריות באזור בית-שאן הפכו למלחמה זעירה, התותחים החליפו אש משני עברי הגבול, ומטיילים נכנסו לקרב-אש עם מסתננים מירדן בהר חברון.

התחרות על ההפקרות. אם כן, לשם מה אמר אשכול מה שאמר? היתה זאת דוגמה נוספת למחלה הפושטת בצמרת הישראלית: ההתחרות הפדופה על כותרות העיתונים, התחרות שבה כל האמצעים כשרים.

התחרות זו, הנטושה בעיקר בין לוי אשכול, משה דיין, יגאל אלון ואבא אבן — ארבעה מבין חמשת המועמדים העיקריים לראשות הממשלה אחרי הבחירות ב-1969 — עברה מזמן את גבול ההפקרות. אפילו הנשיא דהגול אמר השבוע, באוזני אורח: "שרי ישראל מדברים יותר מדי".

לכאורה אין נזק בהצהרה על נכונות לטוס למלך חוסיין. זוהי חזרה תמימה, ור אפילו קצת נאיבית, על הצהרותיו השיגר תיות של דויד בן-גוריון על נכונותו לטוס לכל מיני מקומות, ובכלל זה לקאהיר.

סכין בנגב. אולם למעשה גרם תעלול פירסומת אומלל זה לתוצאות מזיקות ביותר.

החזית המכרעת של מאמצי ישראל נמצאת ברגע זה בשטחים המוחזקים. שם החלה להתפתח תנועה חשובה למען הקמת מדינה פלסטינית, שתהיה קשורה בפרדציה עם מדינת ישראל. תנועה זו מהחלה את הגורם הנגדי העיקרי לפעולות אל-פתיח ושוקיייה בשבועות האחרונים החלו עסקני-ציבור ערביים בגדה המערבית מזהים בפה מלא עם תביעה זו. ממשלת ישראל לא פעלה נגדם, ובכך הוברר כי אינה נוקטת, לפי שעה, עמדה נגד רעיון זה.

אולם ברגע שמהניג ישראלי מעלה מחדש את רעיון-הסרק של שלום נפרד עם חוסיין — הוא תוקע סכין בגב התנועה הזאת. שום עסקן ערבי אינו מוכן להסתכן בעמדה פלסטינית, נגד ירדן ולמען שלום עם ישראל, כל עוד יש חשש כי מחר תוחזר מולדתו לידי הבולשת של חוסיין.

מדיניות

אוי"ם

שמום

... עצרת האוי"ם העבירה את הטיפול בנייני הסיכסוך במרחב למועצת-הבטחון... ארבעת הגדולים במועצת-הבטחון העי בירו את הטיפול לעשר המדינות הזאת קבועות... עשר האלקבועות לא יכלו להגיע לכלל פשרה, והחזירו את הטיפול לארבעת הגדולים... ארבעת הגדולים אינם מסוגלים להגיע לנוסח מוסכם... הדיון יחזור לעצרת הכללית...

ידיעות מסוג זה תופסות תמיד את המקום הראשון בעיתוני ישראל. הן מאפילות על קרבתותיהם בגבול ירדן, על חילופי-אש עם מסתננים, על פעולות אל-פתיח.

הן ממלאות גם חלק חשוב משיבות הדי ממשלה. ראש-הממשלה מזהה על הפעולות באוי"ם, השרים מתייעצים, הכנסת מטכסת עצה, והכל מברכים את שר-החוץ על נצחו נותיו.

כזי איש לא העז עדיין להעמיד את ממי שלת ישראל על העובדה כי האוי"ם חול להיות מוסד חשוב בעולם.

מוסולויני בחבש. בבניין האוי"ם עצמו ידוע הדבר לכל.

הנציגים ממשיכים לגאום, והישיבות ממי שיכות להתכנס. אולם כל אדם בביתן

* החמישי, פינטס ספיר, הוא היחיד ת שותק.

מאז שביאליק דינר לא רעשה הארץ משעוריה עדתית כזאת

אגב, הוזכרתי לטובה כאדם שתמך בתורת הסרט אני אחמד, בועדת הפנים של הכנסת. אמרתי שהסרט יתכן ליחס נכון לערי בים.

★ ★ ★

אתה שרץ!

כהן-צידון היה לא פחות ברור בתשרי בותיו:

הדבר ברור כשמש, אמר, האיש הזה שוא ערבים וספרדים.

הוא אמר לי: אתה ערבי. יותר גרוע מערבי אתה שרץ.

כשאני דיברתי על חנות-מכולת גאליצאית — התכוונתי בצחוק. אבל הוא הגיב בועם, התנפל עלי בישיבה.

מה דעתי על אשכנזים? הם אורחים מצוי יינים — כמו הספרדים, ממש.

יש לי מלא חברים אשכנזים. מהם עיתר נאים והבריכנסת.

אגב, אין אני חושב שיש גנאי בזה ש מישוה ערבי. ערבי הוא כמו כל אורח נאמן.

אבל דרך המחשבה במיפלגה דורשת טיהור, אם זה עלבון בעיני איזה ח"כ.

לעורך-דין צימרמן אין לי כל יחס מיוחד. אבל אני חושב שהוא בן-אדם אומלל.

אני מרחם עליו.

★ ★ ★

הרגל הערתי מעצבן

ב עוד שצימרמן מעוניין להשיק את כל הפרשה, משום שזה יאפשר לו לשמור על עמדתו במיפלגה, רוצה כהן-צידון בפיוץ מכסימאלי של הפרשה — כדי לחזק את מעמדו שלו.

בסיעה הליברלית בכנסת אין כהן-צידון אהוב במיוחד על חבריו, הרואים בו מסת ומדיח. בייחוד מעצבן אותם הרגל הערתי כביכול בו הוא מנופף.

משום כך, יש סיכויים חזקים שהנהלת המיפלגה הליברלית לא תחדש את מועמדותו

כהן-צידון

אנשים נחמדים

הריאלית של כהן-צידון בבחירות הבאות לכנסת. אלא אם יתהווה לחץ ציבורי, מלמטה שיחייב זאת.

כרגע אין לחץ כזה. אבל אם יודע לחבריה הרבים של המיפלגה, ממוצא ספרדי ומעדות המזרח, שכהן-צידון מגן על כבוד הספרדים אצל הליברלים — תשתנה התמונה.

משום כך, קל לנחש שפרשת הסקנדל הדי ערתי צימרמן-כהן-צידון לא זו בלבד שלא נסתממה, אלא תביא לסיבוכים ולמריבות מחודשות בקרוב.

הדבר הרגיו את כהן-צידון, הידוע כפעלתן מיקצועי בכנסת ומחוצה לה, ואשר כיליד אלכסנדריה במצרים נושא את דגל ההגנה על עדות המזרח.

עוד יותר הרגיו את כהן-צידון שאיש לא מצא לנכון להודיע על השינוי לח"כים הליברליים מן "הספסלים האחוריים" — ושלן עצמו נודע הדבר במספר שבועות של איחור. כאן לא ינהלו את הסיעה בכנסת כמו חנות-מכולת גליצאית! הפליט עורך-הדין מאלכסנדריה, בועם.

הליברלית בצמרת

הדבר הקפיץ ממושביו את צימרמן (51) — שהוא יליד גאליציה שבפולין.

אתה מעז לדבר? נהם עורך-הדין הדי חפאי. אתה ערבי! אתה גרוע מערבי!

חוזי מזה, הוסיף כשהוא נרגע במקצת, מבחינה פורמלית אין כל חובה לשאול את חברי הסיעה. הנהלת הסיעה לכדה מחליטה.

★ ★ ★

יהודי ממוצא ערבי!

זה היתה מסתיימת אולי הפרשה — אולם כהן-צידון, האהוב בהחלט סקר דלים, לא היה מוכן לכך.

הוא תבע ועדת-בירור פנימית אבל לא חיכה למסקנות הוועדה — אלא פתח בשורה של פעולות-הסברה.

הדבר הדעים את צימרמן, הנחשב לשליחו האישי של "אבא חושי של הליברלים", ד"ר יונה אנגל, יו"ר סניף המיפלגה בחיפה.

צימרמן, שבגלל היותו נציג סניף חזק מר בטח מקומו בכל רשימת-מועמדים, היה הדי הפך ממרוצה מכל הפירסומת. הוא ידע ש כוחו תלוי באנגל, ושאנגל רוצה, מעל לכל, נציג אישי שקט ומומשע.

הצהיר העו"ד החיפאי באוזני כתב העולם הזה: "יש לי ידידים מכל העדות, גם ספרדים. אנשים טובים ונחמדים מאוד."

אני גם לא חושב שהערבים רעים מיסרי דם. יש ערבים טובים וערבים גרועים.

לא היתה בכוחתי לפגוע בערבים. ואם מישוה רוצה להפוך את העניין לעדתי — אני אומר שהעניין לא שוה את הנייר עליו יודפס.

לעצם העניין — כך, אני גאליצאי, ממוצא גאליצאי טהור. באתי ארצה ב-1944. מגאלי ציה.

וכהן-צידון — יהודי ממוצא ערבי. מה יש? זה לא דבר רע.

פי אנדרות היישוב העברי הדי בטא פעם המשורר חיים נחמן ביאליק, שהיה ידוע בגסות-רוחו, כי הוא לא אוהב את היהודים הספרדיים מסיבה אחת בלבד.

הם עוד יותר גרועים מהערבים. בין שביאליק אמר זאת ובין שלא, הדבר הרעיש את היישוב הקטן של שנות השלושים ועד היום יש רבים שלא סלחו לבעל אל הציפור את העבירה הזאת על השכל הישר ועל הטעם הטוב.

אבל זה עוד לא היה כלום לעומת מה

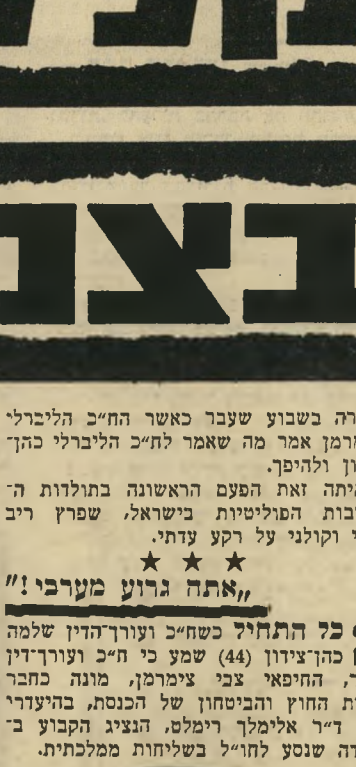
שקרה בשבוע שעבר כאשר הח"כ הליברלי צימרמן אמר מה שאמר לח"כ הליברלי כהן-צידון ולהפך.

היתה זאת הפעם הראשונה בתולדות ה מריבות הפוליטיות בישראל, שפרץ ריב גלוי וקולני על רקע עדתי.

★ ★ ★

אתה גרוע מערבי!

כך התחיל כשח"כ ועורך-הדין שלמה כהן-צידון (44) שמע כי ח"כ ועורך-דין אחר, החיפאי צבי צימרמן, מונה כחבר ועדת החוץ והביטחון של הכנסת, בהיעדרי של ד"ר אלימלך רימלס, הנציג הקבוע בי ועדה שנסע לחו"ל בשליחות ממלכתית.

צימרמן

אורחים מצויינים

הזכוכית הגדול יודע כי קרה משהו לאירגון האומות.

הוא גוסס. הוותיקים מזכירים את גורלו של חבר-הלאומים, אחרי פלישת היפאנים למנצוריה ב-1929, או אחרי פלישתו של מוסוליני ל-חבש.

הכל מסכימים כי האוי"ם שוב אינו יכול לפעול פעולה רצינית כלשהי, וכי לא נותר אלא מוסד לגאומים, ותירוק לאלפי דיפי לומטים, בארצות עשירות ועניות, לעשות חיים בני-יורק על חשבון משלמי-מסים לבנים, שחורים ותומים.

מוות בג'ונגל. מה גרם לכך? הגורם המרכזי נמצא, כמובן, במאורע הדי עיקרי בעולם: ויאט-נאם.

האוי"ם יכול לפעול רק כשיש הסכמה כלשהי בין ארצות-הברית וברית-המועצות. אולם במלחמת ויאט-נאם לא ייתכן כלל

ידי מציאת נוסחת-פשרה כלשהי, ותהיה חסרת-משמעות ככל שתהיה, שתעשה רושם של אחידות-דיעות. זהו מאמץ-סרק למען נוסחה ריקה.

געגועים דרג. רבים מאשימים במצב הנוכחי את או תאנט.

"אילו היה חי דג האמרשילד, הוא היה כופה את אישיותו על המדינות" — זוהי אימרה הנשמעת לעתים קרובות במסדרונות האוי"ם.

או תאנט, לעומת זאת, נתגלה כאיש חלש, בעל כושר מוגבל מאד. אולם אי אפשר ל-פטר אותו. במצב הנוכחי פשוט לא יתכן למצוא מועמד שגם האמריקאים וגם ה-סובייטים יסכימו לו.

גסיסה או מוות? השאלה היא עתה: האם זהו מצב זמני, הניתן לתיקון אחרי שהאמריקאים יסתלקו מויאט-נאם — או (המשך בעמוד 16)